

Istentisztelet Tata, 2017. július 9.

Lekció: 1Tim 4,12-16; Textus: 1Tim 4,12

Kedves Testvéreim!

Elszakadásunk a bibliaolvasó kalauz mai napra rendelt ó vagy épp újszövetségi szakaszától egyetlen apropó miatt történt: táborzárásunk van. A gyülekezet IFI csoportjával Szekszárd városában, az ottani református gyülekezet vendégei voltunk Tatáról 15-en, Kolozsvárról pedig 14-en. A hét folyamán pedig a szolgálat fontosságáról, annak az okáról, gyakorlatáról igyekeztünk minél többen megtudni, tanulni és fejlődni a másik élete, tapasztalata és hite által. Örömmel mondhatom, hogy ez a célkitűzés sikerrel végződött. De a beszámolóból még több is ki fog derülni. Az egész hétnek volt egy mottója, amit a kezemet látható karszalagon fel is tüntettünk.

„Légy példa”!

Aktuális mondat, mottó ez nem csak egyházi berkekben, hanem a világi gondolkodásban is. Gyermekkorunkban, de talán most is vannak előttünk példaképek. Az én gyerekkoromban, amikor még nem volt Facebook, a szobám fala volt ahova poszttereket akasztottunk ki. Gyűjtöttük a híres sportolók kártyáit, mezeit, mindenki a maga karakterének megfelelően. Megint mások lehet, hogy kazettákat, cd-ket, lemezeket gyűjtöttek, vagy éppen híres színészeket, színésznőket figyeltek, hogy tőlük, az ő életükből, karakterükből lessenek el egyet s mást. Folytathatnám a sort a regényhősökkel és meseszereplőkkel, melyekre ma is egészen komoly iparág van kiépítve, hogy eladható karaktereket bocsássanak a nézők felé. Kerestük és keressük a példaképeket.

Ez pedig az egyik legalapvetőbb emberi cselekvésre vezethető vissza. A tanulásra. Példák által tanulunk könnyebben. Legyen szó matematika, vagy egyéb más tantárgy vonatkozásában. Vagy zenészek, sportolók munkásságáról. Példaképek arra nézve, hogy munkával, erővel, kitartással mire lehet képes az ember. Nyilván a legalapvetőbb példakép a szülő. Ezért is kulcsfontosságú az, hogy a családokat, mint intézményt, gyülekezetet, szervezetet támogassuk és segítsük. Hiszen a legtöbb példát és későbbi tudást az otthonról hozottak határozzák meg. Példák által tanulunk. Nincs ez máshogy a hit kérdésében sem. Keressük a példákat a Szentírásból a Pálok, Timóteusok, Mózesek életéből, hogyan lehet az ember Isten alkalmas eszköze? Keressük a példákat a családban. Hol vannak a valódi hálás, odaszánt, megtért életek, ami miatt és aminek hatására érthetőbb, hogy miért kell imádkozni vagy eljönni a templomba. Keressük a példákat a gyülekezetben. Szolgálattevők és alázatos munkatársak, gyülekezeti tagok életében. Miért tesznek többet, mi a mögöttes cél, gondolat? Honnan van erejük ekkora áldozatokat hozni az idejükből, családjuk, munkájuk kárára? Keressük a példákat, de nagyon sok esetben egyre többször kell csalódnunk. Fogynak a jó példák, példaképek. Nem véletlen került elénk ez a könyv és ez az Ige: „Légy példája a hívőknek!” Fogynak, ennek okát pedig nem abban kell keresni, hogy a mai fiatalokat nem érdekli semmi. Igenis érdekli őket a jó példa, ha nem látunk növekedést nem feltétlenül csak az ő hibájuk, nekünk is változtatni kell. Mit jelent a szó: példa, a pecsétgyűrű lenyomata a forró viaszra, vagy képmás. Milyenek vagyunk mi, mint gyülekezeti tag, presbiter, gimnazista fiatal vagy egyszerűen csak keresztyén emberek ilyen lenyomatként? Két példát hozok, mindkettő ismert.

A most kezdődő vizes világbajnokság példaképe, a világ egyik legkiválóbb sportolója Hosszú Katinka. Ha megkérdezném, hogy ki mit tudna róla elmondani, akkor a sikerek mellett biztos, hogy a kemény munka lenne az, amit mindenki elmondana. Másról sem kapunk információt és képeket, hogy edz és küzd a következő versenyért, a dobogó legtetejéért. Pedig nem szupertehetségéről beszélünk. Nem volt 14 évesen olimpiai bajnok, mint Egerszegi Krisztina. Sőt az úszást is majdnem abbahagyta, mert nem olyan sikereket ért el, nem motiválták az edzői, nem volt előtte kihívás és fejlődési lehetőség. Mégis, ma a világ egyik legsikeresebb sportolója között tartják számon az egész világon. Minek a példája, lenyomata ő: a kemény munkának és a győzni akarásnak. A másik példáról pedig csak röviden: Jézus Krisztus nem másnak volt a példája, mint Isten szeretetének. Beszéltünk már arról, mennyire fontos a nevelésben a példaképek szerepe, hát Isten a legnagyobb pedagógus, Jézusban ez világosodik ki. Isten szeretetének a jelét, pecsétjét hordozta mindenhol, születésénél, gyógyításoknak, a bűnös emberekkel való közösségben, a kereszten. Mindenhol. Milyen példák vagyunk mi magunk? Könnyű másra mutogatni, hogy ki van itt, meg ki nincs. Könnyű kifogásokat keresni. De hiszem, hogy minden nap őszintén kell feltennünk a kérdést: Milyen példa vagyok én? Milyen lenyomatát adom én vissza az életemben Isten szabadításának, szeretetének, amely minden felett győzött? A héten elég sok példára rátekinthettünk. Érdekes volt látni, hogy a mai fiatalok, akik zömmel a gyülekezet tagjai közül, családokból jöttek a táborba nem értik, vagy épp nem rázza, mozgatja meg őket az a gondolat: szabadítás, küldetés, örömhír. A hétfői áhítaton erre lelkipásztor úr szépen rá is világított.

Rossz példák vagyunk akkor, amikor csak beszélünk Istennek ezen tetteiről, de semmi mást nem adunk hozzá, csak a szavainkat. Az még csak fél siker sem. De az utolsó teljes napunkon eljutottunk Zsibrikre. Nem kell megijedni, nem egy világvárosról van szó, hanem egy Tolna megyei zsákfaluról. Itt a Magyar Református Egyházunknak egy drogrehabilitációs központja van, ahol drog, alkohol és egyéb más függőséggel kezelt embereket gyógyítanak. Rengeteg érdekes dologról hallottunk és láttunk ott. De nem kellett magyarázni semmit a fiataloknak, mert értették, hogy mi a szabadítás valósággal. Amikor egy negyven egynéhány éves ember kiállt és elmondta, hogy 23 évig élt kábítószer hatása alatt és most közel egy éve tiszta. Ezért pedig nagyon hálás Istennek. Lássuk meg, hogy milyen példák vagyunk mi magunk a saját környezetünkben, mielőtt még azokat bírálhánk, akik nem akarják a mi utunkat követni.

Mondhatnánk, hogy a levél csak a fiatalságnak szól, hiszen Pál Timóteusnak, az ő barátjának és szolgatársának írja mindkét levelét, akiről sokat megtudunk, de leginkább azt, hogy fiatal. Sokkal fiatalabb, mint a gyülekezetben élő és szolgáló személyek. Így a levél megkaphatná a kizárólagosságát arra, hogy csak a fiataloknak magyarázzuk. De a levél háttere nem a tapasztalatlanság, a gyengeség vagy a tekintélynélküliség. A levél háttere a kétely. Itt pedig már minden generáció érintve van a keresztyén gyülekezeteken belül. A példakép szerepünkhöz ez tökéletesen illeszkedik. Vajon képes vagyok-e rá? Van-e értelme a munkámnak, szolgálatomnak? Timóteus feltehetette ezeket a kérdéseket, küszködött a szerepével és az elhívásával. De Pál bátorította és segítette, hogy a kijelölt úton tudjon maradni.

De nem úgy, hogy lekicsinyelte a fiatal helyzetét és problémáit, a sajátját pedig magasztos helyre emelte. Épp ellenkezőleg. A nehézségekről, a buktatókról beszélt neki, arról hogy a hit dolgaiban harcolni kell és próbatételeket kiállni, nem pedig beleszületni és élvezni a langymeleg evangéliumot. Beszél az apostol arról, hogy a keresztyén ember élete nem akkor tökéletes és erős, ha minden szép és jó kívülről. Hanem akkor, ha a legbelül azt érzi, hogy nem méltó arra, hogy Isten szeretetét érezhesse, de mégis érzi. Nem méltó arra, hogy Jézus a Megváltója, Társa, Barátja legyen, mégis érzi a jelenlétét az életében. Nem méltó arra, hogy az evangéliumról beszéljen, mégis a Szentlélek biztatja és erősíti, amikor szólnia kell. Pál a gyengeségeiről beszél, arról hogy Isten a legutolsó, megérdemelt helyéről szabadította meg, de így válik igazán példává Timóteus számára.

Testvéreim! Fiatalabbak és idősek egyaránt! Ma is nehéz példaképeket találni. Sőt, még nehezebb azzá válnunk. De akár akarjuk, akár nem: példaképek vagyunk. Lenyomatai Isten jelenlétének, létezésének a világ számára. Hogy ebben sikeresek, jók lehessünk nem a tökéletes életünkre van szükség, hanem a tökéletes szeretetre, Jézus Krisztusra. Hozzá ragaszkodjunk, Őt kövessük, hívjuk segítségül, amikor érezzük, nehéz felelősség ez családban, iskolában, osztályteremben, gyülekezetben. Őt hívjuk, és akkor a legjobb példát kapjuk az életünkre, olyat amely az örök életre vezethet minket. Ámen!